

5 MINUTEN MET DR. JIBAN NATH

FRONT OFFICE QUANT RISK OFFICER BIJ CARMIGNAC

Hoe vindt iemand uit Assam, een staat in het uiterste noordoosten van India die bekend is om zijn thee en eenhoornige neushoorns, zijn weg in de smeltkroes van het kosmopolitische Londen? We volgen het levenspad van Jiban Nath, Front Office Quant Risk Officer bij Carmignac.

Kunt u ons iets vertellen over uw kindertijd?

Ik ben geboren in de staat Jammu en Kashmir, tegen de Pakistaanse grens in Noord-India, toen mijn vader dienst deed in het Indiase leger dat daar de grens bewaakte. Enkele maanden na mijn geboorte moesten mijn zuster, mijn moeder en ik vanwege de dreiging van een Indisch-Pakistaanse oorlog Kashmir verlaten en mijn vader daar achterlaten. Sindsdien was hij telkens elf maanden van huis weg, zodat ik tot mijn negende bij mijn moeder opgroeide in het dorp Dudhpatil in Assam. Ik verliet het dorp om verder te studeren en ging in de dichtstbijzijnde stad, Silchar, inwonen bij mijn tante, een onderwijzeres. Zij gaf me een sterke leergierigheid en de zin voor wedijver mee.

Wat was de baan van uw kinderdomen?

Als je in die tijd opgroeide in een dorp als het mijne, kwam je amper in aanraking met wat de wereld zoal te bieden heeft, en veel kwam je er niet over te weten. Voor mijn tiende wist ik alleen maar dat ik heel hard moest studeren om weg te raken uit het dorp waar ik zag hoe hard het leven er voor de dagloners was; ik wou later college geven aan een universiteit. Kort nadat ik afgestudeerd was aan de middelbare school trok ik dus van de stad waar ik woonde in een veertig uur durende treinrit naar Delhi. Voor mij, die nooit eerder buiten Assam was geweest, was dat een heus avontuur.

Hoe ging het in Delhi?

Toen ik in Delhi aankwam, had ik geen geld voor onderdak, en daarom verbleef ik in afwachting van mijn toelating tot de universiteit van Delhi een paar maanden in de open binnenhof van een tempel. Vervolgens huurde ik een studio samen met een vriend die ik had gemaakt tijdens mijn verblijf in de tempel. Hij had werk en ging om 9 uur 's avonds naar bed, waarna ik tot laat in de nacht zat te studeren in het trappenhuis, omdat de verlichting daar goed was. Na het eerste semester bood een echtpaar me

voor de volgende twee semesters als kostganger een bed in de woonkamer aan. In ruil daarvoor wilden ze bijles voor hun beide kinderen. Die ruil kwam mij goed uit.

U woont nu al een tijdje in het Verenigd Koninkrijk. Begint u uzelf nu als Brits te beschouwen?

Ik ben trots op mijn Indiase afkomst, maar ook op mijn Britse staatsburgerschap. Met hoe meer culturen we in aanraking komen, hoe meer we bijleren. Dat komt niet alleen doordat we kans zien meer over de wereld te leren, maar ook doordat we ons beter bewust worden van onszelf. In een multiculturele maatschappij als Londen is elke dag een nieuwe ervaring, en daar geniet ik van. Ik reken democratie, de rechtsstaat, diversiteit en individuele vrijheden tot de kernwaarden van de Britse maatschappij, en die deel ik. Ik vind mezelf dus zeker Brits, maar daarbij vergeet ik niet dat ik uit India kom en het beste uit beide culturen kan kiezen.

Waarom koos u voor een specialisatie in finance?

Na mijn master's werd ik lector aan een universiteit in Delhi. Maar een paar maanden later werd ik tot lector benoemd aan een pas opgerichte universiteit in de stad waar ik ben opgegroeid, waar ik drie jaar lang les heb gegeven aan master-studenten. Het had echter nog steeds de vurige ambitie om een doctorsgraad te behalen. Ik solliciteerde voor een beurs voor promovendi van het Britse Gemenebest, werd toegelaten tot het Kings College in Londen en studeerde daar af in 2001. Iedereen in mijn promovendigroep solliciteerde in de financiële sector, en dus besloot ik te solliciteren naar

een baan als Quantitative Analyst; dat was het begin van mijn financiële carrière.

Hoe bent u bij Carmignac terechtgekomen?

Toen ik als Quant werkzaam was bij een project manager van een Londens hefboomfonds, vroeg een senior lid van het risicoteam met wie ik niet eerder samengewerkt had, hem te helpen bij een project, en ik stemde toe. Een paar maanden later verlieten we beiden het hefboomfonds en ieder ging zijns weegs. Later trad hij in dienst bij Carmignac, en omdat hij iemand met kwantitatieve vaardigheden nodig had die kon programmeren, deed hij een beroep op mij. Ik had toen een gesprek met Maxime Carmignac en werd tot mijn grote vreugde aangesteld. Op papier kwam mijn profiel niet honderd procent overeen met de job-omschrijving. Mijn vorige ervaring was niet in risicobeheer maar in aandelenderivaten-strategist en programmeur. Dit is voor mij het prachtige aan Carmignac: ze kijken verder dan het CV en kijken ook naar je achtergrond, de toegevoegde waarde die je het team kan bieden en je capaciteit om jezelf efficiënt aan te passen aan de job.

Hoe komt uw aanpassingsvermogen uw dagelijkse werkzaamheden bij Carmignac ten goede?

Het beheren van risico's in financiële markten komt overeen met het beheren van de dagdagelijkse risico's: voor elke beslissing die je maakt moet je de vraag stellen: is het het risico waard? Je moet de verschillende scenario's in rekening brengen, inclusief het slechts mogelijke, hun waarschijnlijkheid

en dan aftoetsen of het het risico waard is. Dit is mijn job: de fondsbeheerders en analisten de sleutel aanreiken die nodig is om deze beslissing te maken.

Hoe komen jouw aanpassingsvaardigheden tot hun recht in je dagelijkse job bij Carmignac?

In het front-office team werk ik samen met verschillende teams waaronder de fondsbeheerders. Om relevant te blijven moet je continu geconnecteerd, voorzichtig en flexibel. Dit is het uitdagende aan mijn job en de financiële markten in zijn geheel. Ik hou ervan om in het middelpunt van de actie actief te zijn. Daarom vind ik het zo leuk om op de markt vloer te werken, te midden van de discussies. Het is een ongelooflijk sterke bron om bij te leren.

Wat is bijzonder aan uw werk als Front Office Quant Risk Officer bij Carmignac?

De culturele diversiteit op onze verdieping is ongelooflijk! De collega's rondom mij komen uit de meest uiteenlopende landen en hebben elk een eigen achtergrond. Die kan Engels, Frans, Amerikaans, Spaans, Duits, Zweedse, Turks en zo meer zijn. Ik denk niet dat ik ooit al ergens zoveel diversiteit op één verdieping heb meegemaakt. Het is heel opwindend en stimulerend. Die diversiteit, gekoppeld aan een tolerante instelling, leidt tot levendige en informatieve discussies. Ik denk dat diversiteit mensen aanzet tot uitmuntende prestaties.

Over uitmuntendheid gesproken: hoe definieert u dat begrip?

Bij Carmignac hebben we tot taak om het vermogen van de cliënt doeltreffend te beheren, en daarin uitmunten betekent: ons als team optimaal en naar volle tevredenheid van de cliënt van deze taak te kwijten. Ik vraag me altijd af: doe ik mijn best? Ben ik doelgericht en nuttig bezig? Door altijd nuchter voor ogen te houden waar we naar streven, kunnen we onszelf verbeteren.

Hebt u een motto?

"Leven en laten leven" Iedereen droomt van een succesvol en vervuld leven, maar we moeten verdraagzaam zijn voor elkaars eigenheden en ons aanpassen, om anderen de ruimte te geven.